

Haar kamerbuurman, die haar hoorde komen, heur lach en bel en tred, een gebilde, schraal linksche blokker, draaide als toevallig de kleine hall in en groette met een stuntelig zorgvuldige buiging, kleurend tot in zijn hals om de overstelping van haar zwevenden gang, heur blinkend blozende wangen en koud-geurigen adem. En Thil, in 't voorbijgaan, dacht vluchtig: „de stakker, wat kijkt hij weer verliefd.” Maar toen zij haar kamerdeur openstootte tot den muur toe, met onbedwingbaren triomf in den luiden zwaai, was zij hem alweer vergeten. Zij was in een overmoedige werkbui.

In droge kleeren begon zij aanstonds en na de hinderlijke onderbreking van het eten met etenslucht en etensdrukte werkte zij voort den avond in, aan een vergelijkende studie over de lyrische poëzie der Hollanders van vroeger en nu. De zwartig geel perkamenten bandjes gloeiden met verborgen warmte in 't donzende lamplicht tusschen het helle technische witzwart der open deelen Kalff en de bruuske kleuren en sierlijke vormen van enkele moderneren.

Als zij even opkeek, uit het net getrokken door een onbewuste afleiding in haar eigen hoofd, en realiseerde hoe zij zat, dan voelde zij zonder zien om zich als een huls van beschermende huiselijkheid de diepe, zware kleuren van 't fluweelen divankleed, de heldergroen grove tinteling in 't glazuur van het aardewerk — theeservies, de koperen straling, vonkend en glanzend, der kaarsenkroon en de doffer, donkerder rust in de lijnen der gladhouten matten stoelen. En als zij weer voortlas, glom nog na, gelijk een stervende kool, in haar denken, de stemming die smeulde in de zelfgekozen en welvertrouwde omgeving.

Eindelijk om half tien werd zij als wakker, schoof den stoel weg en leunde over 't raamkozijn. Een wakkelig lichtje buiten deed de verte van 't uitzicht bij dag vermoeden en een hondeblaf galmdo echoënd langs de leege weien. — O verdiept te zijn in een boek: de warmte te voelen van je eigen toe-

wijding, de dadige rust van 't ontheven zijn aan alle buitensche gedachten en de rustige doening van je eigen arbeidend verstand en gevoel, van je instinct, je vurigheid en koel critisch vermogen, van heel je levende persoonlijkheid in het verholen, verfijnd en zalig egoïsme van 't hooren en toetsen der eigene stem, het welluidend bronzen geluid van je innige zielestem; of, opperste heerlijkheid, gansch van 't onttroonde ik te zijn weggebeurd, zóó dat niets en niemand meer spreekt of macht heeft dan die overweldigend rijke, verpletterend geniale woordengestalte, die aan alle zijden het boek overgroeit en ontbloeit zoo dat men het niet meer ziet en bezeten wordt van hem, die het bewoont....

Een felle bel deed het extatisch gepeins opeens verbleeken tot onnoozele nietigheid, 't brutaal practisch feit der platte burgerstemmen die opklonken en der sliffende hospita-stappen duwde als met ellebogen 't teerledig visioen op zij, vergrauwde het met plompe lichaamsschaduw.

Een brief werd onder de deur doorgeschoven. Zuchtend bukte zich Thil om hem op te rapen, keerde en bekeek hem onder 't-opwaarts buigen met snelle hand- en oogbeweging, mikte hem toen op de tafel met loomen weerzin, als schudde zij hem bedachtzaam van zich af. Want 't adres vertoonde het beverig brokkelschrift van haar ouden vader. Toen toch las zij hem, al wist zij den inhoud van buiten, altijd, altijd hetzelfde, het zachte, aangrijpend gedweeë klagen over zijn vereenzaamden ouderdom, ver van zijn dochter die hem toch zou kunnen troosten en den druk van 't late leven verlichten; over zijn parmantige juffrouw van gezelschap, die hem bedilde als een kind en haar eigen zin onder schijn van den zijnen doordreef. En hij, een hulpelooze oude stakker, verslikkend zijn verdriet om den kijvenden woordenvloed der weerbare dame te voorkomen, snakke en smachtte met slap-aan wegterend verlangen naar 't opbeurend bijzijn van zijn dochter, naar haar hartelijke zorgen, haar stil opwek-